

АРГО Ў ФРАНЦУЗСКОЙ МОВЕ

А. А. Лузан, ФММП БНТУ, г. Минск

Резюме – у маштабах французскай мовы ў прыватнасці і моў свету ў цэлым з'яўленне слэнгавых моўных практык зусім не з'ява нядаўняга часу. Любая мова сапраўды заўсёды мела, бесперапынна генеруе і заўсёды будзе мець слэнгавы рэестр, які дазваляе рэалізаваць стратэгіі абыходу, нават шыфравання, маскіроўкі.

Ключевые слова: арго, слэнгавыя формы, французская мова, французскія дыялекты.

Введение. Кожная мова мае слэнгавы вымярэнне; сапраўды, любое чалавечае грамадства дзейнічае з забаронамі, табу, сярод іншага, сацыяльнага, палітычнага, рэлігійнага, маральнага парадку, якія перадаюцца ўзаконенымі формамі мовы. Такім чынам, як можна ўявіць грамадства, у якім ні адзін чалавек або група не будзе імкнуцца набыць сродкі, каб абысці гэтыя забароны і гэтыя табу, хаця б праз моўнае парушэнне. Такія сацыяльныя і моўныя практыкі з'яўляюцца найбольш актыўнымі асяродкамі, неабходнымі для ўзнікнення слэнгавых формаў, якія самі па сабе з'яўляюцца шматлікімі доказамі стратэгіі пазбягання, абыходу забаронаў і сацыяльных табу, якія рэалізуюцца носьбітамі, групамі носьбітаў, якія вырабляюць такія формы. Такім чынам можна ўсталяваць моўную контрлегітымнасць. Французская моўная сітуацыя не пазбягае гэтай заканамернасці, і слэнгавыя дыялекты, больш-менш спецыфічныя для, заўсёды існавалі разам з тым, што называецца па звычцы папулярнай мовай.

Основная часть. Калі разглядаць тое, што адбывалася ў Францыі на працягу каля ста гадоў для традыцыйнага слэнгу, няхай гэта будзе яго праявы ў канцы 19 - пачатку 20 стагоддзя, у 1920-1930-я гады, пасляваенныя ці нават у 1950-я гг. -1960-я гады, трэба адзначыць прынцыповую розніцу ў параўнанні з тым, што мы бачым сёння ў гэтай галіне: у наш час спецыі, прынесеныя ў французскую мову, усё часцей таксама запазычаюцца з замежных моў. Нават калі традыцыйны слэнг мог харчаватца замежнымі выразамі, у той час ён рабіў гэта ў меншых прапорцыях.

З тых часоў умяшаўся і ўзмацніўся вызначальны фактар: іміграцыя. Слэнгавыя формы і нелегітымныя так званыя «народныя» формы французскай мовы сышліся разам, і гэта адна з прычын, якая дазволіла тады перайсці словам *argotiers*, жарганістам той ці іншай «малой» прафесіі. Статус асаблівага слэнгу да агульнапрынятага слэнгу яшчэ да таго, як ён перайшоў праз знаёмую мову да распаўсюджанай французскай мовы, нават акадэмічнай мовы, той, на якой таксама можна пісаць, у тым ліку ў школе. Людзі, якія жывуць у прыгарадных сядзібах або ў так званых «неблагалучных» кварталах - паміж вежамі і кратамі - усё часцей і часцей гавораць на той форме французскай мовы, якую адны з іх называюць «верлан», іншыя «слэнг», нават «*racaille-mot*». Гэтая разнавіднасць французскай мовы, якую можна пазначыць як «слэнг гарадоў» або «слэнг прыгарадаў», насамрэч з'яўляецца найважнейшай сучаснай праявай разнавіднасці французскай мовы, якая ў апошнія дзесяцігоддзі, як і розныя групы насельніцтва, якія на ёй размаўлялі, страціў перш за ўсё вясковы характар, потым усялякую рабочую, каб стаць спосабам выражэння сацыяльных груп, уключаных у працэс урбанізацыі.

Затым паступова развіталіся гарадскія французскія дыялекты, якія больш-менш эфектыўным спосабам (актыўным / пасіўным ужываннем) практыкуюць мільёны людзей у Францыі, незалежна ад таго, французскага паходжання яны ці не, з іміграцыйнага паходжання. Улічваючы моўную практыку супольнасцяў рознага паходжання, культур і не менш розных моў, якія жывуць у гарадах або раёнах вялікіх французскіх гарадоў, узнікае міжмова паміж дамінуючай французскай мовай, якая распаўсюджваецца на аўтамабілі, і ўсімі народнымі мовамі, якія ствараюць да моўнай мазаікі гарадоў: паўночнаафрыканская арабская, розныя афрыканскія і азіяцкія мовы, мовы цыганскага тыпу, антыльскія креольскія (заснаваныя на французскай лексіцы), калі назваць толькі гэтыя мовы. У гэтых моўных разнавіднасцях працэс дэструктурызацыі распаўсюджанай французскай мовы затым наладжваецца самімі людзьмі, якія ёю карыстаюцца і ўводзяць свае ўласныя словы, словы свайго паходжання, сваёй культуры. Дэструктурызацыя мовы адбываецца таксама шляхам увядзення ў выказванні паразытычных формаў, што складае добра знаёмую мовазнаўцам слэнгавую працэдуру. Школа выконвае важную функцыю: яна павінна даць школьнікам неабходныя прылады для дасягнення эфектыўнага валодання французскай мовай як у розных яе вусных праявах, так і ў пісьмовай форме, такім чынам, правапісам. У выпадку школьных груп, створаных у жылых кварталах, мова, якой карыстаюцца вучні, шмат у чым далёкая ад распаўсюджанай французскай мовы, улічваючы мноства моўных элементаў ідэнтычнасці, якія там прышчапляюць. Гэта таксама спрыяе ўстанаўленню моўнага падзелу ў рамках школы. Таму роля настаўнікаў становіцца пераважнай.

Сярод найбольш прадуктыўных працэсаў, якія можна ідэнтыфікаваць, гэта семантычныя працэсы, такія як запазычанні з розных моў або дыялектаў, выкарыстанне слоў са старога французскага слэнгу, выкарыстанне метафары і метаніміі. Некалькі з гэтых спосабаў, вядома, можна выкарыстоўваць адначасова для ўтварэння аднаго і таго ж слова. У мастацкіх творах аўтары звяртаюцца да аргатычных элементаў для перадачы эмацыйнага стану герояў, для апісання пэўнага сацыяльнага асяроддзя, для арганізацыі агульнай эмацыйнай атмасферы ў творы, для дасягнення камічнага эфекту, для выражэння ступені засваення мовы персанажамі замежнага паходжання, для акцэнтавання вызначанай рысы духоўнага аблічча персанажа.

Заключение. Арго існуе даўно і гэта не французская спецыфіка. Гэта мова, «паралельная» «законнай» мове, якая якраз і прыдуманая, каб адрознівацца ад яе, абыходзіць яе, і гэта па розных прычынах. Часцей за ўсё гаворка ідзе пра неразуменне ўладамі. Слэнг развіваецца асабліва хутка, каб пазбегнуць разумення ўсіх: слэнг часцей за ўсё прызначаецца як мова, зарэзервавая для групы. У наш час французскі слэнг развіваецца і ўзбагачаецца

дзякуючы ўкладу замежных моў, які з'яўляецца вынікам іміграцыі. Адно з адносна нядаўніх унёскаў у слэнг паходзіць ад верлана, які ўзнік у прыгарадах і распаўсюдзіўся за межамі неблагапалучных сацыяльных груп, каб сёння стаць адной з формаў мовы, вядомай амаль кожнаму.

ВЫКАРЫСТАНАЯ ЛІТАРАТУРА

1. Sourdou, M. L'argotologie: entre forme et fonction / M. Sourdou // La linguistique. – 2002. – Vol. 38, № 1. – P. 25 – 39.
2. Colin, J.-P. Dictionnaire de l'argot / J.-P. Colin, J.-P. Mevel, C. Leclère. – Paris: Larousse, 1996. – 763 p.
3. Caradec, F. Dictionnaire du français argotique & populaire / F. Caradec. – Paris: Larousse, 2001. – 295 p.
4. Schifres, A. Lexique à l'usage des missions / A. Schifres // Les Parisiens / A. Schifres. – JCLattès, 1990. – Ch. 5. – P. 201 – 232.
5. Грачыха, Т. А. Асновы тэрміназнаўства: вучэб.-метад. матэрыялы. / Т. А. Грачыха [Электронны рэсурс]. – Віцебск: ВДУ імя П.М. Машэрава; Мін-ва адукацыі РБ, 2012 –24 с.
6. Дзятко, Д. Лексікаграфія як раздзел мовазнаўства: Тэрміны, праблемы, тыпы слоўнікаў / Д. Дзятко // Роднае слова –2016. –№8. –С. 34 –36.

УДК 378.881.1

ВНЕДРЕНИЕ ИННОВАЦИОННЫХ ТЕХНОЛОГИЙ В ПРОЦЕСС ОБУЧЕНИЯ В ВЫСШИХ УЧЕБНЫХ ЗАВЕДЕНИЯХ

Е. О. Миронова, ФММП БНТУ, г. Минск

Резюме – в современном обществе инновационные технологии присутствуют в широком ряде различных сфер. Сфера образования не является исключением. Внедрение образовательных технологий, которые развиваются быстрыми темпами, требует профессионализма и готовности преподавателей к освоению новейших информационных технологий. Использование электронных ресурсов в образовательном процессе в высшей школе может способствовать как развитию профессиональных навыков, так и получению опыта использования онлайн-среды.

Ключевые слова: образование, инновационные образовательные технологии, обучающие технологии, электронные образовательные платформы.

Введение. Современные инновационные технологии в процессе обучения студентов безусловно облегчают и улучшают подготовку будущих специалистов. Основная цель состоит в изменении сбора, получении доступа, анализа, представления и передачи информации студентами и преподавателями. Теория инноваций в образовании – это новая область научно-педагогических знаний; это парадигма неразрывного единства и взаимосвязи трех основных педагогических процессов в сфере образования: создание новинок, их освоение и применение. Инновационные процессы рассматриваются в основном в трех аспектах – социально-экономический, психологический и организационно-нормативный. Благодаря данным аспектам обуславливается общий климат и условия, где происходит развитие инновационных процессов, и которые способны либо препятствовать, либо способствовать процессу инноваций. Кроме того, инновационный процесс носит не спонтанный характер, а сознательно регулируем.

Основная часть. Введение инновационных новинок в сфере образования представляет собой творческий процесс исследования и изучения новых идей и принципов, которые в дальнейшем приводят к успешной их адаптации и применению. Как правило, различают два типа инновационных явлений: педагогическая инновационная теория (инновации в системе образования) и инновационное обучение. Первый феномен включает в себя реструктуризацию и модификацию отдельных частей образовательной системы, а второй – инновационное обучение – представляет собой особую форму получения знаний, что в результате обуславливает сознательную и мотивированную активность в процессе обучения. Также оно стимулирует инновационные изменения в существующей культуре и социальной среде. Данный вид обучения действует как активная реакция на частные проблемные ситуации, которые могут возникать у обучающихся.

Высокие требования к профессиональной компетентности будущих менеджеров способствуют широкому использованию информационных и коммуникационных технологий в образовательном процессе высших учебных заведений. При этом достаточное количество электронных ресурсов позволяет создавать онлайн-игры, веб-квесты, тесты, головоломки, обеспечивающие как повышение мотивации к обучению студентов, так и развитие информационной компетентности, необходимой каждому квалифицированному менеджеру.

Что же даёт нам внедрение и способствование использования технологий в процессе обучения? Например, при наличии большой и доступной базы данных студентов преподавателям представляется возможным отслеживание индивидуального прогресса обучающихся, а также определение целей обучения и осуществление дифференцированного подхода, в зависимости от потребностей студентов. У преподавателей также есть возможность разработки дальнейших планов занятий, учитывая уровень обучения учащихся и успешность внедрения инновационных технологий. Благодаря инновациям появляется возможность уменьшить разрыв в достижениях, повысить национальную конкурентоспособность и стимулировать экономический рост.